

Det af Dem reiste Spørgsmaal om Thingets Formands Myndighed til at paase, at Udvalg udføre de dem overdragne Arbejder, vil vel altsaa kunne siges nu at have tabt sin vœbliffelige praktiske Betydning overfor det Tilfælde, som af Dem særligen var blevet fremhævet.

Da De imidlertid ønskede Spørgsmaalet behandlet mere i sin Almindelighed, og De have fremsat Omridsene af et Forslag til Tillæg til Forretningsordenen, angaaende Tilsyn med Udvalgs Virksomhed, som De ere betænkte paa at fremkomme med, naar en af Dem udtalt Forudsætning om, at Thingets Formand ogsaa maatte anse et Supplement til Forretningsordenen i den angivne Retning for ønskeligt, ikke blev afkræftet, skilder jeg Dem efter den saaledes givne Anledning at gjøre nogle Bemærkninger, som jeg her skal tillade mig at fremsætte.

Det af Dem anthydede Tillæg til Forretningsordenen maa, som det forekommer mig, siges at gaa ud paa en Formulering af et Udvalgs Ansvar overfor dets Mandant: Thinget. Efter de anthydede Tillægsbestemmelser er det i sidste Instants Thinget, der skal tage Beslutning angaaende den af et Udvalg brugte Fremgangsmaade, naar Anke i saa Henseende er ført, og det er alene Thinget, som efter disse Bestemmelser faar nogen virkelig Myndighed til at hidføre en Forandring i de af et Udvalg truffne Arbejdsdispositioner.

Dette kan muligens være meget korrekt, naar man har det Tilfælde for Øie, at der er indtraadt en Uoverensstemmelse mellem Thinget og det af samme nedsatte Udvalg, saa at Udvalget ikke vil fremme en Sag, som Thinget ønsker fremmet; dog kunde det vistnok betvivles, om saadanne Bestemmelser i saa Fald vilde være nødvendige, da der alt haves forskjellige og vistnok ret tilstrækkelige Midler til at raade Bod paa Ulemperne af et saadant abnormt Forhold. Men har man det derfra ganske forskellige Tilfælde for Øie, at et Udvalg i Samstemning med Thinget undlader at fremme en til Udvalget henvist Sag, skjønner jeg ikke rettere, end at de paatænkte Tillægsbestemmelser ikke vilde afgive noget virkeligt Middel mod formentlige Ulemper af en saadan Tilstand, og at derhos det Spørgsmaal, som findes reist ved de anthydede Tillægsbestemmelser, i sin Natur er et andet end det, der frembyder sig, naar man betragter det sidstnævnte Tilfælde.

Det først anthydede Spørgsmaal er jo nemlig det temmelig begrænsede og ret vel overkommelige Spørgsmaal om Forholdet mellem en Forsamlings Plenum og dens Delegation; det andet er det vidt rækkende og meget vanskelige Spørgsmaal om Forholdet mellem en Forsamlings Flertal og dens Mindretal.

Der vilde neppe søge at løse de Problemer, som paa dette Omraade frembyde sig. Jeg bør vistnok indskrænke mig til at sige, at der mellem Omraadet af det, der maa være umisteligt for Flertallet, nemlig Ret til endelig at afgjøre Sagen, og Omraadet af det, der bør være umisteligt for Mindretallet, nemlig Ret til inden Afgjørelsen at tilkjendegive sin Mening om Sagen, findes Rum for adskillige ordnende og begrænsende Bestemmelser, og at en og anden saadan i de her fremdragne Forhold maaste nok ved sin Retsfærdighed vilde findes Flertal og Mindretal lige tjenlig. Men Mine Herrer ville uden Tvivl i den af mig fremsatte Betragtning finde Tilstrækkeligt til Forstaaelse af mit Svar, naar jeg tillader mig at meddele, at Forudsætningen om, at Thingets Formand maatte finde Fremkomsten af Forslag som de af Dem i Grundtræk angivne ønskelig, ikke er tilstede.

Christopher Krabbe.

Til

D'vrr. Medlemmer af Folkethinget:

Fr. Bureauchef Gad.

Fr. Høiesteretsassessor, Dr. jur. Klein, St. af Dbg. m. m.

Fr. Høiesteretsassessor Rimestad, R. af Dbg. m. m.

Fr. Fabriksdirektor Schou, R. af Dbg. m. m.

Fr. Oberst Evermoes, Kommandør af Dbg. m. m.